

Förbundet Rörelsehindre ◆

FÖR bildades i juni 2001. Vi är en grupp människor som lever våra liv med rörelsehinder och som har bildat en organisation där vi själva beslutar om mål och inriktning. Vår organisation är unik eftersom det inte finns någon annan rörelsehinderorganisation i vårt land som enbart är styrd av medlemmar med rörelsehinder.

FÖRs syfte är att utifrån ett rörelsehinderperspektiv driva på samhällsdebatten och utvecklingen för demokrati och delaktighet.

Tillgänglighet är en förutsättning för delaktighet ◆

Full tillgänglighet i den fysiska miljön är en grundförutsättning för delaktighet och jämlikhet. Det ska vara en mänsklig rättighet i Sverige att kunna vistas i alla miljöer och byggnader, leva självständigt, bo, arbeta, ta del av samhällets utbud och umgås med andra utan hinder. Det innebär att den tekniska utformningen måste utgå från människor som använder olika typer av rullstolar, har gångsvårigheter, nedsatt rörlighet i armarna och begränsad ork.

Tillgänglighet är en förutsättning för valfrihet och innebär:

- att kunna använda alla funktioner i miljön
- att miljön är konsekvent rätt utformad
- att kunna resa fritt
- att inte i förväg behöva ta reda på om det är möjligt att komma till aktiviteter

Här är några exempel på tillgänglighet i den fysiska miljön:

- plana gångförbindelser

FÖRs mål är att människor med rörelsehinder ska uppnå full delaktighet och jämlikhet. Rätten till makt över den egna tillvaron och goda levnadsvillkor i jämlikhet med andra är enligt förbundets grundvärderingar förutsättningar för ett demokratiskt samhälle. Alla ska kunna leva och röra sig fritt utan att begränsas av funktionshinder.

Ett delmål är en nationell antidiskrimineringslag.

FÖR kräver handlingskraft i politiken.

- tillräckligt breda passager i exempelvis butiker
- automatisk dörröppnare i byggnader dit allmänheten har tillträde
- rymliga toaletter
- hiss eller lyftanordning där det finns flera våningar
- säkra avåkningsskydd på ramper och lyftanordningar
- ledstänger vid trappor eller ramper
- rullstolsplatser och sittplatser i allmänna lokaler
- platserna ska nås utan nivåskillnad och finnas på olika avstånd till filmduk och scen
- nåbara knappar och reglage
- korta gångavstånd mellan parkeringsplats och entré
- avfasade trottoarkanter och jämnt markunderlag

Allt detta är avgörande för att vi ska kunna röra oss fritt och på jämlika villkor.

Otillgängligheten

finns överallt

Ansvariga i byggbranschen har gång på gång kringgått bestämmelser om tillgänglighet och användbarhet. 1995 infördes bestämmelser i bygglagstiftningen som innebär att byggherren i de flesta fall själv kontrollerar om samhällskraven uppfylls. Det innebär att han i praktiken kan dölja om bestämmelserna i lagstiftningen inte har uppfyllts. Bestämmelserna kan tolkas på flera sätt och leder därför inte till

generell tillgänglighet. Boverkets anvisningar och lagstiftningen om att enkelt åtgärdade hinder ska bort räcker inte till.

Fortfarande hindras vi av trappsteg, kanter, gatstenar, små eller obefintliga hissar, tunga dörrar, starka lutningar, bussar, spårvagnar och tunnelbanetåg som inte alla kan åka med, hissknappar som måste hållas intryckta under gång och oändligt mycket annat.

Diskriminering är att vara särbehandlad och utestängd

Diskriminering är att vara särbehandlad och utestängd från att röra sig fritt på samma villkor som allmänheten. Vi måste ständigt lägga ner tid och kraft som ingen annan på att i förväg undersöka om en affär, skola, biograf, restaurang, konferenslokal, offentlig förvaltning eller konstutställning är tillgänglig.

Här är några exempel på diskriminering:

- om vi inte kan välja på samma villkor som allmänheten utan styrs av otillgänglighet
- om vi inte kan ha ett arbete på grund av otillgänglighet i lokaler eller kommunikationer
- om vi tvingas avstå från att hälsa på vänner eller se en film med vänner för att vi inte kommer in
- om en trapphiss har begränsad kapacitet och inte lyfter en person i elrullstol
- om vi är två som har rullstol och ska göra något tillsammans och måste sitta på helt olika platser i en allmän lokal
- om vi endast når sittplatsen i en allmän lokal via scenen

- om vi inte kan följa våra barn till föräldramötet eller idrottsaktiviteter för att lokalen är otillgänglig
- om uteserveringen eller affären har trappsteg
- om vi inte kan tacka ja till att framträda därför att vi inte kan komma upp på scenen
- om bordens utformning på en restaurang gör det omöjligt att sitta i rullstol och äta.

Kunskapen och möjligheten att bygga bort otillgänglighet har funnits i flera decennier. Att de kunskaperna och möjligheterna inte används är uppenbar nonchalans. Den ”goda viljan” har visat sig oduglig.

Det behövs en antidiskrimineringslag i Sverige. En lag som skydd mot bristande tillgänglighet för att

- fastställa en odiskutabel definition av tillgänglighet och användbarhet i bygglagstiftningen
- ta bort hinder i form av exempelvis olämplig lös inredning i lokaler dit allmänheten har tillträde.

Nu krävs politisk vilja och handlingskraft.